

[Per Federspiel.]

som navnlig er kommet frem fra OEEC, at dette er kortsynet, at det i virkeligheden ikke hjælper disse lande. Det, der kan hjælpe dem til at komme på lige fod med de mere udviklede lande, er at få muligheder for at oparbejde en økonomi, der er balanceret mellem levnedsmiddelproduktion og industriproduktion. Derfor tror jeg, det er rigtigt, at man lægger vægt, også fra ministerens side, på dette, at der kan gives sikring for investeringer i udviklingen af industrien i disse oversøiske lande for at gøre det muligt for dem at få en mere balanceret økonomi, og at man ikke skal udvikle et primitivt landbrug til et måske lidt mindre primitivt landbrug, der i virkeligheden ikke vil skabe basis for nogen form for velstand.

Der har jo været megen diskussion om dette spørgsmål; der har været skrevet meget i pressen, både ud fra pastoralromantiske synspunkter og ud fra realistiske, forretningsmæssige synspunkter, og jeg synes, det er godt, at denne diskussion finder sted. Denne hjælp antager mange former, og der er ingen grund til, at de forskellige former for bistand skal udsættes for hånsord fra hinanden, det er meget beklageligt, det viser en intolerance, som ikke klæder sagen; men jeg tror, det er rigtigt, at man har udviklingen og opmærksomheden henvendt både på den idealistiske side af sagen, der jo navnlig har forbindelse med det første lovforslag, og på den rent konkrete, økonomiske side af sagen, der har forbindelse med det andet lovforslag.

Som sagt, jeg kan på mit partis vegne anbefale disse lovforslag og vil ligeledes være indstillet på en drøftelse i udvalget af de to forslag, der ikke er nedfældet i selve lovforslagene, men er bebudet i ministerens fremsættelse.

Lembourn: For at give et billede af de meget store vanskeligheder, som møder os i u-landsarbejdet, og som lovforslaget om udsendelse af frivillige skal være et middel til at løse, kunne man fremføre mange triste statistiske kendsgerninger og etnografiske teorier, men måske gør man det mere illustrativt ved at give en ganske kort skildring af en enkelt situation i et muhamedansk, asiatisk land.

I en landsby, jeg besøgte, skulle en kvinde føde. Det foregår på den måde, at man tilkalder den lokale kloge kone, en såkaldt dai, og hun ankom med sit fødetæppe, som er et helligt tæppe, som derfor ikke må vaskes, og som efter et langt livs brug var blevet stift af skidt og pus, og lagde tæppet over kvinden, for man må jo ikke se de hemmelige steder på kroppen. Hun stak en skrå i munden, en slags betelskrå, tyggede grundigt og spyttede et 2 m langt, rødt spyt, flyttede skråen og puttede fingrene ind under tæppet og tog fat på fødslen. Det fortælles — hvad jeg ikke har overværet — at hvis ikke fødslen kommer i det tempo, som da'en ønsker, sætter hun sig på kvinden og hopper, indtil der sker noget. Og så sker der jo et eller andet. Når fødslen er overstået, og hvis den ellers er lykkeligt overstået, bliver barnet indpakket i en kage, der er lavet dels af moderkagen, dels af kamelgødning, og i denne kage ligger det indpakket i 7 dage, før man foretager sig noget.

Forklaringen på denne unægtelig darwinistisk konsekvente fremgangsmåde kan måske være rimelig nok, set ud fra dette samfunds forudsætninger, men det viser noget om, hvilke umådelige forskelle der er mellem de to kulturmønstre, der skal mødes for at kunne løse disse problemer. Man har vel lov at sige, at etnografien har fastslået, at værdier i de forskellige kulturmønstre er forskellige, og at de først og fremmest er betinget af miljøforskellen.

Hvis vi skal realisere en realistisk, effektiv u-landspolitik, tror jeg derfor man må sige, at den første forudsætning er en psykologisk og sociologisk mere end en teknisk og kapitalmæssig. Jeg ville mene, at den vestlige verden har tilstrækkelig samvittighed til at kunne skaffe de kapitaler, der skal til, men det hjælper måske ikke så meget, hvis man ikke først har prøvet at skabe en forbindelse mellem kulturmønstre, så de åbner sig for hinanden, så man giver den, der skal hjælpes, en mulighed for at forstå, hvordan det er, vi gerne vil hjælpe, og giver dem, der skal hjælpe, en forståelse for, hvad det er for værdier, de møder, skønt de er ganske anderledes end dem, de selv tror på. Til dette formål har lovforslaget en stor mulighed. Netop ved at de u-landsfrivillige bor på stedet mindst i to år, har de en chance